11/01/2023

Ο π. Δημήτριος Μπόκος για τη θεραπεία των δέκα λεπρών

/ Γνώμες

Δέκα λεπροί συνάντησαν τον Χριστό και παρακάλεσαν για τη θεραπεία τους. Ο Χριστός τους είπε να πάνε να δείξουν τον εαυτό τους στους ιερείς, που ήταν εντεταλμένοι από τον μωσαϊκό νόμο να εκδίδουν το σχετικό πιστοποιητικό υγείας. Οι λεπροί υπάκουσαν και καθ' οδόν είδαν ότι είχαν θεραπευτεί. Ένας μόνο όμως τότε, και μάλιστα όχι Ιουδαίος, αλλά Σαμαρείτης, γύρισε και ευχαρίστησε τον Χριστό (Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά).

Αξιοπρόσεκτο είναι ότι, όταν πρωτοείδαν τον **Χριστό** οι λεπροί, δεν πήγαν πολύ κοντά του. *«Έστησαν πόρρωθεν».* Του φώναξαν από μακριά. Ήταν απαγορευμένο, λόγω της λέπρας, να πλησιάζουν ανθρώπους και οι ίδιοι το σεβόντουσαν αυτό, όσο

κι αν ήταν σκληρό γι’ αυτούς, για να μη βάζουν σε κίνδυνο τους συνανθρώπους τους. Ήταν απόβλητοι από την ανθρώπινη κοινωνία. Είχαν πλήρη συναίσθηση της θέσης τους.

Σήμερα η **λέπρα** έπαψε να αποτελεί πληγή, είναι θεραπεύσιμη. Όμως νοσεί η ψυχή όλων μας ανεξαιρέτως από τη λέπρα της αμαρτίας. Συνεπώς τον **Χριστό** πρέπει να τον πλησιάζουμε με συναίσθηση της απόστασης που υπάρχει ανάμεσά μας. Ο **Χριστός** ομοιώθηκε «κατά πάντα» με μας, μας έκανε αδελφούς του, αλλά δεν παύει να είναι και τελείως διαφορετικός από μας. Προσέλαβε τα πάντα από μας, αλλά όχι την αμαρτία. Μη μας παραξενεύει το ότι ο **Θεός** τον έστειλε σε μας *«εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας»*, με σάρκα δηλαδή που έμοιαζε μόνο, χωρίς να είναι και πραγματικά, σάρκα αμαρτίας. Αυτό έγινε μόνο για να φανεί στα μάτια των ανθρώπων ως αμαρτωλός και να λογισθεί «μετά ανόμων», χωρίς να είναι όμως πραγματικά αμαρτωλός και άνο-μος. Για χάρη μας ο **Θεός** τον έκανε *«αμαρτία»*, θέλησε να φανεί ως αμαρτία και κατάραο **Υιός** του, ενώ είναι αναμάρτητος. Ώστε να κατα-δικαστεί και να θανατωθεί ως αμαρτωλός και έτσι, λόγω της αδικίας αυ-τής, να χάσει ο διάβολος και η αμαρτία κάθε δικαίωμα πάνω στον άνθρωπο (Ρωμ. 8, 3. Β΄ Κορ. 5, 21. Γαλ. 3, 13).

Είναι θρασύτητα να μην κατανοούμε την απόσταση, το χάσμα με-ταξύ ημών των αμαρτωλών και του αναμάρτητου Θεού.Μια τέτοια άγνοια είναι ολέθρια. Μπροστά του ας στεκόμαστε *«μετά φόβου Θεού»,* με βαθειά ταπείνωση, ως *«δούλοι αχρείοι»* , έστω κι αν Εκείνος μας αποκαλεί φίλους του και αδελφούς του. Όχι με ανόητη παρρησία, ψωροπερηφάνεια, θράσος.

Γράφει ο **άγιος Παΐσιος**:Ένας Τούρκος από το χωριό Τελέληδες είχε μολύνει το Αγίασμα του ναού του Αγίου Χρυσοστόμου, και ο άγιος, για να τον παιδαγωγήσει (και όχι για να τον εκδικηθεί), τον τιμώρησε και γύρισε το κεφάλι του πίσω στις πλάτες του. Τον έφεραν και αυτόν στον Χατζεφεντή (τον άγιο Αρσένιο) για να τον διαβάσει και να γίνει καλά. Ο άγιος όμως τον κράτησε μια εβδομάδα χωρίς να τον διαβάσει. Ο ψάλτης του, που έβλεπε να κρατάει τον **Τούρκο** μια εβδομάδα, παραξενεύτηκε και είπε στον άγιο Αρσένιο:

– Να ’χω την ευχή σου, τί τον κρατάς μια εβδομάδα αυτόν τον **Τούρκο,** ενώ άλλους αρρώστους πιο βαριά τους διαβάζεις και γίνονται αμέσως καλά;

– Τον κρατώ για να κάνει κανόνα, γιατί αυτός έχει χοντρό κεφάλι και δεν το ’χει σε τίποτε, μόλις τον κάνω καλά, να πάει αμέσως να ξαναβουτήξει το κασιδιάρικο κεφάλι του στον Αγιασμό.

Όταν τελείωσε η εβδομάδα, τότε τον διάβασε και επανήλθε το πρόσωπότου στη

θέση του και του έκανε παρατήρηση του Τούρκου:

– Άλλη φορά, όταν βλέπεις τα βακούφια (τα ιερά) των Χριστιανών, να τα προσκυνάς από μακριά και να παίρνεις δρόμο»! (**Αγ. Παϊσίου** του Αγιορείτου, Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, σ. 87).

Δεν συγχωρείται λοιπόν θράσος έναντι του **Θεού.**

Αντιθέτως, ας λέμε ταπεινά: Ανόρθωσέ με, Κύριε, *«λεπρώσαν μου την καρδίαν αποκαθάρας».*